

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА
Број: 62 0 Пс 010921 17 Рев
Бања Лука, 15.06.2017. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Биљане Томић, као предсједника вијећа, Тање Бундало и Сенада Тица, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља Б.С. а.д. Б.Л., у привременој управи, ..., кога заступа пуномоћник Д.М., адвокат из Б.Л., Улица ..., против туженог П.д. а.д. Н., у стечају, кога заступа пуномоћник В.Н., адвокат из Ф., ..., ради утврђења, вриједност спора 353.456,32 КМ, одлучујући о ревизији тужитеља и ревизији туженог против пресуде Вишег привредног суда у Бањој Луци број 62 0 Пс 010921 16 Пж од 27.12.2016. године, на сједници одржаној дана 15.06.2017. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија туженог се усваја, пресуда Вишег привредног суда у Бањој Луци број 62 0 Пс 010921 16 Пж од 27.12.2016. године преиначава, у дијелу којим је жалба тужитеља усвојена, тако што се жалба тужитеља одбија и пресуда Окружног привредног суда у Требињу број 62 0 Пс 010921 16 Пс од 30.09.2016. године, потврђује.

Ревизија тужитеља се одбија.

Тужитељ се обавезује да туженом надокнади трошкове ревизионог поступка у износу од 2.983,50 КМ, у року од 30 дана.

Образложење

Првостепеном пресудом Окружног привредног суда у Требињу број 62 0 Пс 010921 16 Пс од 30.09.2016. године, одбијен је тужбени захтјев да се утврди да је основано потраживање разлучног права тужитеља у стечајном поступку који се води код Окружног привредног суда у Требињу над туженим под бројем 62 0 Ст 010709 15 Ст, и то потраживање разлучног права на некретнинама туженог уписаним у:

- зк. ул. број 998 к.о. Ж., к.ч. 279/12 К., шума и рушевине, к.ч. 279/14 К., прилазни пут, к.ч. 278/16, њива, к.ч. 279/17 К., воћњак,
  - зк. ул. број 221 к.о. М., к.ч. 125/9 зидине, к.ч. 383/112 зидине, к.ч. 383/113 зидине-неплодно,
  - зк. ул. број 980 к.о. Н., к.ч. 1180/13 кућиште, управна зграда-трап, кућиште, пословна зграда,
- и на покретним стварима туженог и то:

- Пољопривредни трактор Беларус, тип МЗТ 1221, година производње 2011. год, број шасије 12032691, број мотора 100347,
- Трактор марке Беларус, тип МЗТ 1021.3, година производње 2011.год, број шасије 10100103, број мотора 5500863,
- Плуг рабе албатрос 110 М 2+1, серијски број: 105960-Ц, година производње 2009. год,
- Сијачица Орегон пнеуматска 450, 36 реда,
- 40 (четрдесет) јуница вл. П.д. а.д. Н., означене као у Уговору о залогу, број КЗ/11-007-ТП,
- 126 (стодвадесетшест) јуница вриједности 450.000 КМ, купљених од фирме А. а.ц. ... , П., РЧ, означених као у Уговору о залогу, број КЗ/12-002-ТП/22,
- Опрема и стројеви за клаоницу, који су купљени од фирме Д.Б.Т. д.о.о. М., вриједности 237.391,36 КМ, означене по Уговору о залогу, број КЗ/11-206-22/13, ради одвојеног намирења потраживања тужитеља према туженом у износу од 353.453,62 КМ, које потраживање је оспорено у наведеном стечајном поступку Округног привредног суда у Требињу број 62 0 Ст 010709 15 Ст, па се обавезе стечајни управник да у том стечајном поступку наведено потраживање призна и исто сврста у табелу потраживања, у разлучно право, као и захтјев за накнаду трошкова поступка. Тужитељ је обавезан да туженом надокнади трошкове парничног поступка у износу од 9.052,85 КМ.

Другостепеном пресудом Вишег привредног суда у Бањој Луци број 62 0 Пс 010921 16 Пж од 27.12.2016. године жалба тужитеља је дјелимично усвојена и првостепена пресуда преиначава у дијелу одлуке по захтјеву који се односи на покретне ствари и у одлуци о трошковима тако што је утврђено да постоји разлучно право тужитеља у стечајном поступку који се води над туженим на покретним стварима туженог и то:

- Пољопривредни трактор Беларус, тип МЗТ 1221, година производње 2011. год, број шасије 12032691, број мотора 100347,
- Трактор марке Беларус, тип МЗТ 1021.3, година производње 2011.год, број шасије 10100103, број мотора 5500863,
- Плуг рабе албатрос 110 М 2+1, серијски број: 105960-Ц, година производње 2009. год,
- Сијачица Орегон пнеуматска 450, 36 реда,
- 40 (четрдесет) јуница вл. П.д. а.д. Н., означене као у Уговору о залогу, број КЗ/11-007-ТП,
- 126 (стодвадесетшест) јуница вриједности 450.000 КМ, купљених од фирме А. а.ц. ..., П., РЧ, означених као у Уговору о залогу, број КЗ/12-002-ТП/22,
- Опрема и стројеви за клаоницу, који су купљени од фирме Д.Б.Т. д.о.о. М., вриједности 237.391,36 КМ, означене по Уговору о залогу, број КЗ/11-206-22/13, и да тужитељ има право на одвојено намирења потраживања у износу од 353.453,62 КМ, те је туженом наложено да ово право сврста у табелу потраживања разлучних повјерилаца. У осталом дијелу жалба тужитеља је одбијена и првостепена пресуда, у преосталом дијелу одлуке по захтјеву који се односи на некретнине, је потврђена. Преиначена је и одлука о трошковима поступка тако што је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка као и трошкове жалбеног поступка.

Изјављеном ревизијом другостепену пресуду побија тужитељ, због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи или да се иста укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење.

Изјављеном ревизијом другостепену пресуду, такође, побија тужени, због погрешне примјене материјалног права, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи.

У одговору на ревизију туженог, тужитељ предлаже да се изјављена ревизија одбије као неоснована, док тужени није дао одговор на ревизију тужитеља.

Ревизија туженог је основана, а ревизија тужитеља није основана.

Предмет спора у овој парници је захтјев тужитеља да се утврди да тужитељу припада разлучно право на некретнинама и покретним стварима, ближе означеним у изреци првостепене пресуде, ради одвојеног намирења потраживања тужитеља према туженом у износу од 353.453,62 КМ, те да се ово право сврста у Табелу потраживања, као разлучно право.

Одлучујући о захтјеву тужитеља, по проведеном доказном поступку, првостепени суд је утврдио: да је тужитељ пријавио потраживање у стечајном поступку које се води над туженим захтијевајући признање разлучног права на предметним некретнинама, у односу на које је била одређена забиљежба извршења према рјешењу суда број 62 0 Ип 010532 15 Ип од 18.06.2015. године, као и на предметним покретним стварима, у погледу којих је уписано заложно право у регистру залога; да је над туженим отворен стечај рјешењем првостепеног суда број 62 0 Ст 010709 15 Ст од 16.11.2015. године; да је разлучно право стечајни управник у погледу некретнина оспорио; да је истовремено признао разлучно право на покретним стварима које се налазе у посједу туженог у укупној вриједности од 140.500,00 КМ, док је то право оспорио у односу на покретне ствари које се не налазе у стечајној маси (отуђене су прије отварања стечајног поступка или су угинуле) у вриједности од 353.456,32 КМ, те је ово потраживање сврстао у општи исплатни ред; да у предоченим зк.ул. на предметним некретнинама, није уписана забиљежба извршења у корист тужитеља, иако је рјешењем РУГИП-а ПЈ Н. од 13.07.2015. године био дозвољен упис забиљежбе извршења.

На темељу тих чињеница, налазећи да се, у смислу одредбе члана 72. Закона о извршном поступку ("Службени гласник Републике Српске", бр. 59/03 до 98/14 - даље: ЗИП) и одредаба члана 145. и 151. Закона о стварним правима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 124/08 до 60/15 - даље: ЗСП), судско заложно право на некретнинама стиче тек уписом у земљишну књигу, те код тога да није доказано да је приложено рјешење РУГИП-а ПЈ Н. од 13.07.2015. године правоснажно, првостепени суд је закључио да нису испуњени услови да се тужитељу призна право разлучног повјериоца на предметним некретнинама, па је из овог разлога захтјев тужитеља који се односи на признавање разлучног права на некретнинама одбио. У односу на захтјев за признање тог права на покретним стварима, закључио је да се разлучно право тужитељу не може признати на покретним стварима које се не налазе у стечајној маси туженог (с обзиром да су отуђене прије отварања стечаја), па је захтјев тужитеља и у овом дијелу одбио.

Одлучујући о жалби тужитеља, другостепени суд је, имајући у виду одредбе члана 42, те члана 107. до 112. Закона о стечајном поступку ("Службени гласник Републике Српске", бр. 26/10 – пречишћени текст), становишта да је за признање траженог права без значаја чињеница да се дио покретних ствари не налази у стечајној маси туженог већ да је та чињеница од утицаја на поступак извршења, односно накнаде штете. Из тог разлога, у дијелу одлуке о тужбеном захтјеву за утврђење разлучног права на покретним стварима, изјављену жалбу је уважио и првостепену пресуду преиначио тако што је захтјев тужитеља у овом дијелу усвојио. Истовремено, прихватио је правилним закључак првостепеног суда да се тужитељу не може признати својство разлучног повјериоца у односу на предметним некретнинама, па је жалбу тужитеља у овом дијелу одбио и првостепену пресуду, у дијелу којим је одбијен захтјев за утврђење разлучног права на некретнинама, потврдио.

Ревизионим наводима туженог се са правом истиче да је другостепена пресуда, у оспореном дијелу којим је преиначена првостепена пресуда и тужитељу признато разлучно право на предметним покретним стварима, заснована на погрешној примјени материјалног права, односно да је другостепени суд неправилно поистовјетио заложно право и разлучно право на покретним стварима.

Разлучни повјериоци (члан 42. став 1. Закона о стечајном поступку) су повјериоци који имају право на одвојено намирење из одређених дијелова стечајне масе. Разлучно право јесте право повјериоца да тражбину осигурану заложним или с њим у стечају изједначеним правом на ствари или праву стечајног дужника намири из вриједности те ствари или права одвојено и неовисно о намирењу повјерилаца чије тражбине нису осигуране. Право одвојеног намирења може постојати само у односу на ствари из стечајне масе, те се ревизионим наводима туженог основано истиче да је, уколико у стечајној маси нема предмета на којима се тражи одвојено намирење, признање разлучног права неизвршиво (јер нема ствари које могу бити уновчене ради одвојеног намирења).

У конкретном случају, према утврђењу првостепеног суда, на дан отварања стечаја над туженим, у стечајној маси (чији попис сагласно одредби члана 97. став 1. Закона о стечајном поступку сачињава стечајни управник), нису пронађене све покретне ствари, на којима је тужитељ имао регистровано заложно право, те у односу на које је тражио признање разлучног права. На испитном рочишту (према коначној табели о оспореним и признатим потраживањима од 17.02.2016. године) на стварима које су затечене у стечајној маси у вриједности од 140.500,00 КМ тужитељу је признато својство разлучног повјериоца, али му је то право оспорено у односу на ствари које нису затечене у стечајној маси у вриједности од 353.456,32 КМ и потраживање тужитеља у овој вриједности је сврстано у општи исплатни ред.

Како према већ реченом, по дефиницији тог права (члан 42. став 1. Закона о стечајном поступку), разлучно право може постојати само на неком предмету стечајне масе, то без обзира на утврђену чињеницу да тужитељ има регистровано заложно право на предметним покретним стварима, које је основ за признање разлучног права, то право се тужитељу није могло признати на свим покретним стварима. Стога, регистровано заложно право тужитеља на тим стварима (које нису затечене у стечајној маси), које није престало, у конкретном случају може бити од утицаја само на намирење тужитеља (као заложног повјериоца) у односу на лице код којег се сада те ствари налазе, док не може исходити признање разлучног права у стечајном поступку над туженим. При томе се да примјетити да је стављеним захтјевом тужитељ затражио

признање тог права и на покретним стварима у односу на које у стечајном поступку различно право није ни оспорено (пољопривредни трактор Беларус, тип МЗТ 1221, година производње 2011. год, број шасије 12032691, број мотора 100347 и др.), иако је при томе тражио одвојено намирење у вриједности од 353.456,32 КМ (што одговара вриједности ствари у односу на које то право није признато).

Према томе, другостепени суд није правилно поступио када је жалбу тужитеља дјелимично усвојио и првостепену пресуду у овом дијелу преиначио тако што је усвојио захтјев тужитеља у односу на покретне ствари.

Стога је изјављену ревизију туженог, ваљало усвојити и другостепену пресуду преиначити, као у изреци ове одлуке, примјеном одредбе члана 250. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 - даље: ЗПП).

Насупрот томе, ревизионим наводима тужитеља се неосновано приговара правилности и законитости другостепене пресуде у дијелу којим је жалба тужитеља одбијена и првостепена пресуда потврђена односно у дијелу којим је одбијен захтјев тужитеља за признање различног права у односу на предметне непокретности.

Сагласно одредби члан 72. ЗИП, те одредби члана 151. ЗСП, моментом уписа забиљежбе извршења тражилац извршења стиче судско zaloжно право на непокретности.

Како, према утврђењу нижестепених судова (према стању презентираних зк.ул.), у конкретном случају забиљежба извршења није проведена у земљишној књизи, то тиме, супротно ревизионим наводима, тужитељ није стекао zaloжно право на предметним некретнинама, што значи да му се у смислу одредбе члана 42. став 2. Закона о стечајном поступку није ни могло признати различно право на тим непокретностима односно право одвојеног намирења на истима. Тиме је нижестепеним одлукама правилно одбијен захтјев тужитеља у овом дијелу.

Сагласно томе, ревизија тужитеља је одбијена, примјеном члана 248. ЗПП.

Како је на описани начин овај ревизиони суд преиначио побијану пресуду, то је сагласно одредбама члана 397. став 2. и члана 386. став 1. ЗПП, тужитељ (поред обавезе на накнаду трошкова поступка наметнуте првостепеном пресудом у износу од 9.052,85 КМ) обавезан да туженом надокнади и трошкове ревизионог поступка у износу од 2.983,50 КМ, сагласно тарифном броју 2. и члану 12. Тарифе о наградама и накнади трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“ бр. 68/05).

Предсједник вијећа
Биљана Томић

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић